

Očetu.

V deželo k nam že zima je dospela,
na vrlih zadnje cvetke so cvetele,
na topli jug so ptičke odletele,
ko prišla po te je ženica bela.
Odšel od nas si, skrbni oče,
solzé za tabo sinko joče...

Odprla se globoka je gomila,
in v hladno zemljo smo te položili,
in črno zemljo s solzami rosili.
Oj, kaj nam blede žena je storila!
Le spavaj mirno v tihi jami,
saj vidimo se nad zvezdami!...

Davorinov.

Tri ptičke.

Ptice tri so k meni priletele,
pesmi tri na oknu mi zapele:
Pela prva ptička o mladosti,
o lepoti njeni, o radosti.
Večno bi jo bil poslušal,
nikdar se je naposlušal.
Vse okolo nje je oživel,
ali petje ji je onemelo...

Priklonila druga ptička se, zapela:
„Večno ti mladost ne bo cvetela.
Pij jo, pij jo, toda ne izpij je,
za prihodnost nekaj v srcu skrij je!
Težko bilo sicer bi v starosti,
če bi nič ne bilo v njej mladosti.“
Rad bi dalje še jo bil poslušal,
ptičko modro vjeti sem izkušal:
vse je v meni zagorelo,
ali petje nje je onemelo...

Rezko vran na oknu je zakrakahal:
„Vjemi me, jaz rad te bom počakal!
Davno že je cvetje ovenelo,
davno dvoje ptičk že odletelo.
Ena le ima še priti,
z eno bode nama se boriti.
Krut bo boj, a bo junaški,
venec zmage — prt mrtvaški.“

Andr. Rapè.